

ставамъ пророкъ — но такъвъ вѣстникъ, такъвъ смѣлъ публицистъ, ние не сме имали още, нѣма и да имаме подиръ много години. А при какви сръдства е издавалъ той тоя вѣстникъ? Попитайте за това, тогавашнитѣ бългачета въ Букурещъ, ученици и студенти, които ся намиратъ по мѣжду ни и които ще да Ви разкажатъ ужасающии нѣща. Като поклонници на покойниятъ, тия отивали по собственна своя воля да му помагатъ въ сгжвания и експедиция, а когато отивали на училището, минавали по край редакцията и земали пакети-тъ съ вѣстникитѣ, да ги носятъ на пощата. На сѣкадѣ дишало сиромашия. Въ една и сжщастая ся готвила гозба, тамъ била машината, тамъ било писалището! Съпругата на покойниятъ, по цѣли часове била длъжна да върти тѣжкото колело на машината!

Въ това ужасно положение, нашиятъ писателъ ся вдъхвалъ отъ собственната своя сиромашия и писалъ:

«Нека ходя дрипавъ

«Нека ходя босъ —

«Сѣ моята съвѣсть

«Е ягкъ абаносъ;

«Не кланямъ ся низко

«Ни предъ единъ волъ —

«А за подлецитѣ,

«Имамъ буковъ колъ»...

Заедно съ издаването на *Свобода* и *Незави-*